

מבעד למסוה

(שעורים בהסתכלות)

ובכן, מול טוב
וסמן טוב לנו ולכל
ישראל, דארהיום!
נכנס בשעה טובה
ומוצלחת בכרית
הנשיאות עם ההנהלה

הציונית, ויש אומרים—מה לא אומרים אצלנו?
כי איתמר בן-אבי הסכים סוף להיות, סקיד
עליון במלון יוז ואוסישקין נחמנה במקומו
לעורך דארהיום. ויהי רצון שיהיה קשר זה של
קיטא ולארכייטים ונזכה לראות זה אצל זה רב
שמחות, אמן!

ומול טוב כפול ומשולש לנו הפעם:
סד אחר החתונה, הכניס דארהיום לכריתו של
א"א את ה"דרבן" והזוהל קרא בקול: זה הנדול
קטן יהיה! ולא זאת אלא שזכינו גם לבר-
מצוה של "ליהודים" ובדכנו עליו: ברך שפטרנו
מענשו של זה! גם הכיור ה"מצליף" והגליון
לפורים החדפשו הפעם ומלאו את חסידים
של הני ושעשנו, שני סריסי המלך, ככתוב
במגלה...

איני יודע כיצד אתם — ואולם כשאנכי
לעצמי הצטערתי מאד שחג האורים נדחה הפעם
לאחר אספת-הנבחרים. חכינו כלנו בשבע עינים
ל"דרבן" מסולח ומסולפל כדאשחקד, והשבנו
שגם השחא יהיה "ליהודים" במחננו לכבוד יום-
טוב. שני הצדדים בטח יצאו לפני הקהל במלחמת
החרנגולים או במערכת-השורים כמו בזירת
ספרד, והם ינחתו זא"ז עד זוב-דם, והקהל שלנו
יעמד פירוק ויהנה מהם, כנהוג... ותנה שלח
הקב"ה את אספת-הנבחרים, ואת "דרבן השלום",
ובמקום הפצה רק הלצה. ושמת-פורים הופרעה
במש...

דרויאנוב אמר כמדומני פעם: מה בין שלום
לשלוח?—כשאין מדיבים ואין מהפייסים, הרי
זו שלוח; ואולם, כשכני אדם מחקוטטים וע"ז,
מעליבים ומקנטרים זא"ז ולבסוף מהפייסים הרי
הרי זה נקרא—שלום. לפנינו לפני טחן-חורה
היינו חיים למשל עם שכנינו בשלוח, ועכשיו אנו
חיים עמם בשלום... ושלום, "יהודיה-מלבס"
נפ"ח ותל-אביב בפורים זה יוכיח! והכל כרי
לקיים מה שנאמר: בקש שלוח ורדפהו, ורש"י
ספרש: יש מבקש לעשות שלום עם שכנו
ר' ישראל כדי שיוכל אח"כ לדרוך אותו...

ואם לא חגגו בנת, אנלה לכם סוד כי
הבחור-הזעזער של ה"דרבן" הביא לי בננכה
מכית-הדפוס מעט מהחומר המסופץ שנשפט
הפעם, מפני דרכי השלום, ומה אמר לכם
רבותי?—עין לא ראתה: לא חמונות היו אלו,
כי אם הוהתי 42 ממש; לא אותיות, אלא
כדורי, דוה"דום" שרצו לזעזע את כל מלון-
יו. לו הייתי אני במערכת ה"דרבן", הייתי
מדפיס בחשאי את כל "ההשטמות" בחוברת
אחת בשם "דרבן השלום המזוין" ושומר
אותה בכית-גנני לשעת-הצדק... כי שלום מזוין
הוא טוב ומועיל לפעמים רן בניה והן בחוץ,
למשל כרבה לתולה, ולואי שלא יצטייכו לזה...
ואלי דבר ינונב שישנם כאלה דמבקשים
לבטל-ר"ל את השרוך שנעשה באספת-הנבחרים,
מחמת קנאה וצרות-עין, ודוקע כן דמחורנים
מצד הכלה, ומשחדלים להטיל שנאה בין
הזוג החדש ומפיצים בכונה שמועות בעיר כי
אין כאן אלא אהבה התלויה בדבר וכי כל
כוננו של החתן דנן היא דגדונית, וכיוצא
בזה; ואולם איך אומרים הבריות?—מדבר
לא יצא עבור וביחוד בין גברים... וכבר אמר
סקולוב פעם בשעת גלוי-הדעה "שאין להטיל חרם

דרב"ג על העחונות היומית שלנו; עלנו לנהוג
בזה דוקא עפ"י נוסח ספרד, כי נקל לשער,
למשל, מה היחה צריח ישובנו ועולמנו אלו
היינו נשארים חלילה עם עתון אחר...
ירדם ה'!

ואלכלי הייתי אני ציר לאספת-הנבחרים
ויודע פרק בשירה כהר-מלח או כפרודמך-לביבי
הייתי עולה על הבמה ואומר כר' לוי יצחק
מברדיצוב בשעונו:

שלם עליכם, נבירותי ואדוני!
"אני, עזמות" באתי אליכם בטענה:
מה אחם רוצים ס'דארהיום?
שעל כל צרה שלא הבא: רק דאר-
יהום! ועל כל דבור של בקרת: שוב דארהיום!
כמה עתונים יש בעולמנו:
"ארציא, חוריא, קינטייא, פוע"ציא,
"ירושלם-דליטא מה אומרת? — עהוננו
הוא עתון!
"ירושלים המורחת מה אומרת: עהוננו הוא
עתון!

ואני רי עזמות אומר: לא אזוח טכאן,
ממקומי לא אזוח, וסוף יהיה לרבך, וקץ

יהיה לדבר! וינדל ויהקדש שמה דרבי
אוסישקין בדארהיום!... ושלום על ישראל!
ואלכלי הייתי אני הקף במערכת "דאר-
היום", הייתי מחליף את שם העתון ל"דאר-
השלום". ואם לא הדעו אותו עדיין, הכיני,
אהכבו להתיצב לפניכם: צהב-שלום אני
מסדרנה ראשונה, וכבר רסוחי לכם בשעורי
האחרון, ושלום על ישראל... כי שעורי
שלום — זה סיסי, שאני רוכב עליו תמיד,
כידוע, כמגט ה"ספיציאליות" שלי, שלום עד
כדי טמטים הלב, עד לידי חקאח... והקקר—
לא בקרה! ובירוד רטין... כטין זה של
מנהל הגמנסיה בישו או של עורך הפועל-הצעיר
שלנו.

גם אני לא זכיתי לקבל הזמנה להג יובלו
של אוסישקין במלון אמדורסקי, כ"מלחה ושמחה"
של ירושלם, ובכ"ז ראיתי ב"ה דכל וגם שמעתי
הכל... כק—ף בשעונו שעשה לו נקב בכוהל
בית-המרחץ, דצצתי אף אני מצעד לחרנים
וראיתי...—אוי לעינים שכך רואות!—הרב
המרחתי ישב אל השלחן לאול נקבה חמימת
וגלוית לב—טמש כמו ב"דרבן"... אגט נזכרתי

ועוד מיני קלסים כאלה ושלה אורם לנואמים,
אך ללא הועיל..

חברה כזו אעפ"י שהיא אמריקנית, נחוצה
כאד בא"י, ועצתי אמונה לוועד-הלאומי להרשים
על חשבון ה"מסים" כרמיסים כאלה ולחלק
לצירים הנואמים לפני עלוהם על הכמה לשם
"יכוחים" או אפילו ל"סדר-היום". מהרצוי שבמושב
השלישי יתלו על כהלי דאולם בטקום "גנה"
דמופקרת והזולה של אמיל זולה — מודעות
גדולות של חברת "אנום על פי-הדבור" עם
קומקומים גדולים וזה היה טקמן, כמדומני,
גם זמן וגם הוצאות לפטישים בשביל הנשיאות.

עזימות

כי כר ההנגרותם של ה"הרדים" שלנו לאשה
לא באה אלא מפני "שלשלה" אחת שבחומש.
שואלים: מפני מה עומדת שלשלה של ששה
קרים על המלה ו"יטאן" אצל המעשה ביוסף ואשת
סוטיפר? משום שיוסף היה נמלך בדעהו
בשעה-מעשה: רצה—לא רצה, רצה—לא רצה,
רצה—ולסיף לא רצה...

עשיתי אזני כאפרכסת לשמע, מקצתי
שבחור" של ההן היוכל מפי שלשים הנואמים.
הגטתי בפני דחון האומלל הזה וזכרתי את
דברי נורדוי שאמר פזם: שני דברים איני יכול
לסכל בחיים— את הערו של הנלב בשעה הגלות,
ואת נאומי השבח (Toast בלע"ז) בשעה היוכל
ובשעה מעשה ישב עתונאי גדול מאפריקה,
והוציא מכיסו קלף קטן באותיות אדומות:

חברת אנרם (*) על פי הדבור

מיסטר! עד מתי?
פליז! אל חקשקש ב...
(ובאן מצויר קומקום גדול)

(*) ר"ח: אין נחת ואין תכלנות.